

bejderne lide, men vi gaa i mange Tilfælde paa Akkord med Uretten, vi ere glade for, at man dog erkender en Del af sit Ansvar.

Spørgsmaalet er behandlet mange Steder, det sætter alle socialt interesserede Menneskers Sind i Bevægelse, hvorledes man er i Stand til at bøde paa *Følgerne* af Arbejdsløshed. De, som gaa dybere, vilde jo helst fjerne *Aarsagerne* til Arbejdsløshed, men vi tør endnu ikke forvente, at disse Menneskers Tal skal være saa stort, at de kunne faa dette gennemført. Vi maa foreløbig være forholdsvis tilfredse med, at store Skarer ogsaa udenfor Arbejdernes Kredss dog nu erkende, at der maa bødes paa Arbejdsløshedens Følger. Det er kun glædeligt, at der i de forskellige Lande oprettes Arbejderbeskyttelsesorganisationer, som have til Formaal at søge saa vidt muligt at føre disse Bestræbelser ind i et nogenlunde ensartet Spor. Det er naturligvis til en vis Grad rigtigt, fordi Aarsagerne ere de samme alle Vegne i de saakaldte civiliserede Lande, hvor Kapitalismen breder sig og endnu er Herre over Produktionen, men det lader sig selvfølgelig ikke gøre at vente, indtil man i alle disse Lande blive enige om at gennemføre noget. Det er alligevel kun i forholdsvis faa Lande, man har beskæftiget sig i større Grad dermed. Det er f. Eks. i Belgien, hvor man har det klassiske Eksempel i Gent, det er i Svejts, i Tyskland, i Frankrig — i det sidste Land dog kun i meget ringe Udstrækning — ja, og sidst og paa en meget forsigtig Maade i det konservative England. Det Land, hvor man er kommen længst frem, er Norge, hvor man den 12. Juni dette Aar har faaet stadfæstet en Lov om Arbejdsledigheds-kasser, og denne Lov er traadt i Kraft den 1. Oktober dette Aar. Det er altsaa i Norge, paa dette som paa saa mange andre Omraader, at man har vist at være Foregangsmændene og har kunnet vise de andre Nationer Vej.

Nu mener jeg, at det er ganske unødvendigt her ved denne Sags Behandling, at møde frem med Oplysninger om, hvad der er foregaaet i andre Lande, thi dette kender en meget stor Del af de socialt interesserede. De, som beskæftige sig nogenlunde indgaaende med disse Spørgsmaal, kunne paa deres Fingre, hvad der er foregaaet i St. Gallen, Bern, Gent, Køn o. s. v., saa det er ganske unødvendigt overfor dem, at jeg nærmere omtaler dette, og de, som ville vide yderligere Besked, vil jeg henvisse til den Betænkning, Kom-

missionen har forelagt, og som indeholder ikke alene mangt, men virkelig ogsaa meget. I øvrigt vil jeg henvisse dem, som ville gaa noget dybere ind paa Tingen, at kigge i den norske Kommissions Betænkning, den er overmaade righoldig, indeholder mange Ting, som ikke findes i den danske. Men det er ganske naturligt. Den norske Kommissions Betænkning kom nemlig i December forrige Aar, og *vor* Kommissionsbetænkning er fra Januar 1906. Jeg kan derfor vel tænke mig, at man er veget tilbage for ligefrem at aftrykke eller gengive i forandret Form det, som findes i den norske Betænkning. Det var ogsaa unødvendigt, da den norske Betænkning er saa let tilgængelig for os her i Danmark, Sproget lægger os jo ikke Vanskeligheder i Vejen. Jeg vil altsaa henstille til dem, som søge Oplysninger om, hvad der er foregaaet i de forskellige Lande i den her omhandlede Retning, at tage disse to Betænkninger frem, de ville der i meget væsentlig Grad kunne faa deres Kundskabstørst tilfredsstillet.

Jeg hilser derfor dette Forslag med Glæde — i Almindelighed. Naar man skal til at tale om Enkelthederne kunde det nok være, at min Glæde var noget mere behersket. Men det forandrer ikke noget ved den Omstændighed, at jeg i Almindelighed kan udtrykke Tilfredshed med, at der er kommet et saadant Forslag frem, og at der ogsaa er Udsigt til, at det i den foreliggende, eller forhaabentlig i en noget forandret, Skikkelse kan føres ud i Livet.

Kommissionen blev jo nedsat den 27. Marts 1903 med et Formaal, som ikke var ganske svarende til det, der har givet sig Udslag i den foreliggende Betænkning og det her foreliggende Forslag. Den blev nedsat for at beskæftige sig med en almindelig Invaliditetsforsikring, og jeg tør vel sige uden at støde nogen, uden at sige andet, end hvad der er rigtigt, at det var vel ikke alle hverken i denne Sal eller i Kommissionen, som egentlig havde ønsket, at man i en saa fremtrædende Grad dér skulde beskæftige sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet, som Tilfældet har været. Men ved Behandlingen her i Folketinget kom det jo ved forskellige Anledninger til at gaa saadan, at Spørgsmaalet om Arbejdsløshed saa at sige blev skudt i Forgrunden. Og ihvorvel de andre Ting, som Kommissionen beskæftiger sig med, ere overordentlig vigtige og brændende for Underklassen, tør jeg paastaa, at dette Spørgsmaal her trænger til en Løsning og